

Kederlerim Ve Eski Evler

– Ali Akın · 11 Ocak 2011

Annemi özledim. Ve yüreğim keder doldu.

Yedi katlı bir canavar gibi göğe dikilen, toprak kokusunu unutturan, asansördeki mecburi karşılaşmalarda, yere veya tavana bakan, zaten asansör dışında göremediğim yüzleri barındıran ve beni altıncı katında esir tutan binadan dışarı çıktım.

Caddelerdeki güvensiz gözlerden, kaldırımları insanlardan çok işgal eden otomobillerden ve gürültülerden uzak, eski mahallelerin sokak aralarına kaçtım.

Acıların, kederlerin paylaşılıp dinginleştirildiği, sevinçlerin ortak miras sayıldığı ve özellikle, eski evlerin oturduğu sokaklara misafirlğe gittim yüreğimle.

Çünkü yeni evler ve sokaklar sıkıntı veriyor bana. Sanki yaşanması zorunlu olan günlerin geçirildiği kafesleri anımsatıyor hep. Yani, paketten çıkan, aynı boyda ve tadı olmayan ucuz gofretler gibi.

Oysa eski evler huzur veriyor yüreğime. Tanıdık, arkadaş, akraba asıl anne gibi. Hani, tandırda pişen, şekilsiz ama çok lezzetli, biraz ateş, biraz odun kokan ve en çokça sevgi tadan anne ekmekleri gibi.

Dar sokaklarda eski evler, birbirlerine samimice yaslanırlar. Her mevsimde, her yağmurda ağırları artar ve biraz daha yanındakine yaslanır daha yaşlı olanlar. Bu evlerin oturduğu sokaklarda yürümek huzur verir yüreğime, Annemin kucağında seyrettim onları. Hepsi yaşlı ve hastadır, onları seviyorum. Onlarda Annemi ve kendimi buluyorum.

Tel dolaplı mutfaklarında akşam yemeği için biber veya ucuz balık kızartır Anneler. Annem gibi. Tadını en pahalı lokantalarda bile bulamayacağınız.

Tahta kapıların eşiklerinde saçları iki yana örülmüş kız çocukları oturur. Tek bacakları veya kolları olmayan oyuncak bebekleriyle oynarlar. Ablalarım gibi. Huzur içerisinde.

Saçları kısa kesilmiş oğlan çocukları, patlak bir topun ardından koşuşur. Taşlardan yapılmış, kalelere gol atmaya çalışırlar. Benim gibi. Mutluluk içinde.

Akşamları eve elleri boş dönmez babalar. Hiç parası yoksa fırından sıcak ekme alır veresiye. Babam gibi. Avucumda sıcaklığını duyduğum en tatlı ekmektir o.

Bu sokakları, evleri ve burada yaşayan insanları seviyorum. Ağır ağır yürüyorum.

Mahalle bakkalından, oğlan çocuklarına, yeni top aldım. Birlikte top oynadık. Dilimin ucunda, çocukluk arkadaşlarımla isimleri. Bekleye dursun yüreğimdaki keder.

Akşam oldu. Sarı lambalar yandı eski evlerde. Balık koktu sokak. Babalar ellerinde sıcak ekmeklerle göründü köşe başlarında.

Yüreğimdaki keder gitti.

Şimdi, yedi katlı canavarın, altıncı katına gideceğim, yaşadıklarımı yazacağım, uzanacağım ve ağlayacağım.

Ali AKIN